

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Consideratio status damnatorum, quod actiones ipsorum inprimis malas, concernit

Fecht, Johann

Durlaci, 1680

XCII.

[urn:nbn:de:bsz:31-122744](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122744)

Quid igitur me cogit, inimicam quandam concupiscentiarum
arabias & inordinatam *obgeat*, menti meæ imprimere, S. Literarum
 luce destitutæ, cum possim pulcherrimam affectuum omnium &
 cupiditatum amicitiam & convenientiam? Inprimis, cum quic-
 quid peccaminosæ contentionis & intestini belli naturæ nostræ
 hodie hæret, id uni lapsui, non naturæ, neque naturæ conditori
 imputet Scriptura. *Per unum hominem peccatum intravit in mundum.*
 Rom. V. 12. Prosper Aquit. Respons. ad Capit. Gallor. c. I. p. 96.
Prædestinationis fides, multâ sanctarum autoritate Scripturarum munita est:
cui nullo modo fas est, ea, quæ ab hominibus malè aguntur, adscribi; qui in
proclivitate cadendi non ex conditione DEI, sed ex primi patris prævarica-
tione venerunt. Et Resp. ad Capit. object. Vincentian. c. I. pag. 110.
Ex vulnere originalis peccati, quo in Adam omnium hominum corrupta &
mortificata natura est, omnium concupiscentiarum morbus inolevit. In
 Apologiâ Aug. Conf. Art. de Pecc. Or. p. 51. reprehenditur eorum
 sententia, qui disputant, peccatum originis non esse aliquod in naturâ homi-
 nis vitium, seu corruptionem, sed tantum servitutem, seu conditionem morta-
 litatis; hoc est, ut Form. C. interpretatur, eod. art. p. 642. *Non esse pecca-*
rum, sed conditiones quasdam, aut concreatas essentielles naturæ proprietates.
 Atq; hæc hæcenus de purorum naturalium statu ideò prolixius
 disquisivimus, quia is ex omnibus hypothesibus, quibus innocen-
 tia & impeccabilitas damnatorum fulcitur, facile palmaria est, in
 quam cætera ferè argumenta, quamquam, qui negativam senten-
 tiam amplectuntur, hoc non advertant, vel advertere nolint, neces-
 sariò resolvuntur.

XCII. Argumentum quartum hoc est: Quicumque obstina-
 tus est in malo, is peccat. Damnati. Ergo. Minor probata est,
 S. XLIV. Ad majorem Albertus hunc in modum distinguit & li-
 mitat: *Dicendum, quod obstinatio dicitur dupliciter. Scilicet, immobilis*
voluntas à malo concepto, ex pertinaciâ solius malitiæ, & immobilis voluntas
à malo concepto, ex confirmante justitiâ. Et primo modo non excusat, sed ac-
 cusat, sed secundo modo. *Quod ita est, quia ordinavit justitia Divina, quod,*
quicquid finaliter vult libera voluntas, quod ab illo averti non possit post mor-
tem. Et ideò mali à malo concepto non avertuntur. Et ideò dicitur. Ez. 32.
Fuerunt iniquitates eorum in ossibus eorum & arma sub capitibus eorum. Hæc
autem obstinatio pœna est, non culpa. Nempe: Quicumque obstina-
 R tus

sus est in malo, ex propriæ malitiæ voluntate, is peccat: conceditur major, negatur minor: sed, quicumque obstinatus est in malo, ex decreto & voluntate justitiæ, hanc obstinationem pro pœnâ distantis, is peccat; negatur major, conceditur minor. Sed verò I. prodit infirmitatem limitationis Albertus ipse, cum in minore concedit, obstinationem animi damnatorum provenire quidem ex pertinaciâ malitiæ propriæ, quippe cui immortui fuerunt, quamquam neget, ex solâ malitiâ oriri. Ex quo hoc contra ipsum formamus argumentum: Quicquid ex malitiâ oritur, (abstracto, utrum ex malitiâ solâ, an verò ex alio simul fonte originem ducat,) id, quâ tale, malum est & peccaminosum. Atqui obstinatio damnatorum. Ergo. Major probatur, quia impossibile est, peccati causam & peccatum ipsum, id est, fontem & inde promanantem rivum, diversæ naturæ esse, aut toto genere inter sese differre. II. Immobilis voluntas à malo concepto ex confirmante justitiâ, dupliciter potest intelligi: vel, ut immobilitas voluntatis malitiôsæ à DEO justo, per actionem quandam realem, efficiatur; & sic vera esset propositio major; qui est obstinatus in malo ex decreto justitiæ, obstinationem realiter causantis, is non peccat; falsa autem minor, quod hæc obstinatio in malo à DEO efficiatur. Quomodo enim hoc sine causalitate mali, in DEUM redundaturâ, fieri posset? Qui voluntatem in malo immobilem facit, actione quâpiam reali & physicâ, is certè ipsam malitiam facit, ceu ex terminis patet. Absit autem, ut hoc de DEO dicamus. Vel intelligitur ita, ut immobilitas voluntatis malitiôsæ à DEO justo efficiatur, per subtractionem gratiæ, ad quam obstinatio, non ex culpâ DEI, sed hominis, necessariò consequatur. Et hac ratione minor quidem vera est. Cum enim DEUS hominem damnatum gratiæ suæ auxilio deserit, fieri nequit, quin, citra ullum ulteriorem actum, immobilis in malo reddatur. Decedit damnatus in flagranti peccato & incredulitate, clauditur gratiæ janua, subtrahuntur vires ex peccato surgendi, adeoque moritur vitâ spirituali. At mortuus ex sese surgere nequit & qui semel peccavit, citra gratiæ DEI supernaturalis, quæ tamen damnatis non contingit, concursum, ex peccato eluctari non potest; inde necessariò & immobiliter in peccato manet. Vera igitur minor est,

et sic fa
 hoc doc
 gratiæ
 cando
 volunt
 cui sum
 lam conse
 non debe
 sum adeo
 pertinaci
 ipsum per
 reddita est
 moritur;
 potius in
 nihil grati
 immobil
 specie aff
 quid veli
 nationem
 hoc probat
 modum. F
 rit justiti
 bera volun
 in bono, q
 tem, sed p
 ex futuro
 injustum
 se patet.
 obstante,
 est, tamen
 bene age
 firmante
 caminos
 qui veru
 Ezechieli
 esse, suppe

est, sed falsa tamen major, cujus contrarium potius verum est, ut hoc docetur syllogismo: Quæcunque voluntas immobilis per gratiæ Divinæ subtractionem in solidum efficitur, ea à peccando adeò non liberatur, ut in peccato potius relinquatur. At voluntas damnatorum. Ergo. Dices: etiam is, qui auxilium alicui subtrahit, causa est moralis ejus rei, quæ ad subtractionem illam consequitur. Respondeo: si auxilium debeat, concedo, si non debeat, nego. Jam verò DEUS homini damnato auxilium suum adeò non debet, ut contrarium potius debeat, quippe quod pertinaci malitiâ meruit. Prorsus, sicut Adami voluntas ipsum per lapsum, subtractâ tantum imagine Divinâ, immobilis reddita est, per sententiam decretoriam: *quâ die peccaveris, morte morieris*; ut tamen per hoc non sit liberata à peccato, sed incidit potius in peccatum, in quo, perinde ut damnatorum, mansisset, nisi gratia Divina, & ea prorsus immerita atque gratuita, hanc immobilitatem sustulisset. III. Prorsus sine ullâ probabilitatis specie asseritur; idèd, quod ordinaverit justitia Divina, ut, quicquid velit finaliter libera voluntas, ab eo averti non possit, obstinationem non esse culpam, sed pœnam duntaxat. Unde enim hoc probabitur? unde verosimile reddetur? Quin ego in eundem modum, & ex eâdem ratione, ita colligo: Idèd, quod ordinaverit justitia & misericordia Divina, ut, quicquid velit finaliter libera voluntas, ab eo averti non possit, confirmationem salvatorum in bono, quâ ei immobili voluntate adhæfuri sunt, non esse virtutem, sed præmium duntaxat virtutis? Et sic prona consequentia ex futuro seculo bonum, malumque, virtus & vitium, justum & injustum omne, exterminabitur. Quod, quam absurdum sit, ex se patet. Nos potius ita inferimus: si salvatorum voluntas, non obstante, quod à confirmante justitiâ in bono immobilis reddita est, tamen benè & virtuosè agere potest, quinimo hoc ipso magis benè aget, tum damnatorum voluntas, non obstante, quod à confirmante justitia in malo immobilis reddita est, tamen malè & peccaminosè agere poterit, quinimò hoc ipso magis malè aget. Atqui verum est prius. Ergo & posterius. Denique IV. locum Ezechielis, c. XXXII. 27. in literali sensu improprie exponendum esse, supponitur, non probatur. Et, si vel maximè approbemus

allegoriam Hieronymi, ad quam sine dubio respicit Albertus: & posuerunt gladios suos sub capitibus suis & fuerunt iniquitates eorum in osibus eorum, quia terror fortium facti sunt in terrâ viventium. Hi, inquit, qui hæreticorum principes extiterant, ad tantum malitiæ pervenerunt culmen atque cruciatum, ut nec cum fortibus atque gigantibus, qui à principio corruerunt, similia mereantur ferre supplicia. Quia nequaquam erroris sui actâ penitentiam, descenderunt ad inferos, cum armis suis, rebelles contra DEUM & Ecclesiam ejus secum arma deferentes, de quibus scriptum est: filii hominum, dentes eorum arma & sagitta. Et posuerunt, ait, gladios suos sub capitibus suis, requiescentes in animo perduelli & pro summâ victoriâ sententiarum jacula complexantes, in tantum, ut iniquitates eorum fuerint in osibus eorum, hoc est, fortissima figmenta & erroris sui dogmata possidentes: Nihilominus tamen nulla est consequentia: Requiescunt hæretici in inferno in animo perduelli, ergo non peccant; quin contrarium potius sequitur, sicut ex supra dictis patet. Quamquam præterea Hieronymus, in ultimis his verbis, hæreticorum ingenium, non quale in inferno futurum est, sed quale in hoc seculo inter varia peccata pertinaciter fuit, antequam ad infernum descenderent, describi velit. Ex quo denudè pro nostrâ potius, quam Alberti sententia rectè concludi posse omnes animadvertunt.

XCIII. Quintum argumentum §. XLV. in nervum contractum, hoc pacto elidere Albertus conatur: Ad aliud dicendum, quod justitia divina facit, ut infligens istam obstinationem, sed non, ut causa meritoria. Sicut & mortem facit justitia Divina infligens, sed ut causa meritoria impii manibus & verbis accerserunt illam. Et est simile. Sicut fur primâ voluntate contrectat rem alienam, & condemnatur ad ostensionem justitiæ judicis, cum ligatur immobiliter super collum ejus & separatur ab eo etiam invito. Nempe distinguit inter causam obstinationis & inordinatorum motuum meritoriam & infligentem, seu non meritoriam, eamque sic applicat: sicut fur, ex propriæ voluntatis malitia, causa meritoria est suspendii, quod immobiliter collum ipsius ambit, ut tamen hoc non obstante, judex quoque causa sit, ejusdem suspendii, non meritoria, sed ex justitiæ decreto infligens: ita quoque inordinatorum in damnatis motuum, quibus immobiliter adhærent, causam meritoriam esse ipsam damnatorum malitiam, ut tamen hoc non obstante DEUS, tanquam justus judex, causa fit